

Letošní rok jsem vypustil můj oblíbený extrém – 1000 miles a jako náhražku jsem se přihlásil na kratší variantu akce stejného typu – Toulání Šumavou. Je to extrémní nonstop kamarádká vyjížďka bez dopomoci. Trasa je dána čarou v navigaci, měří cca 630km s převýšením cca 16000m. Podpora žádná, vše je na účastníkovi – jídlo, pití, spaní. Čekal jsem příjemnou vyjížďku krásnou přírodou s pár obtížnými úseky. Šeredně jsem se spletl. Trasa byla vedena těmi nejhůře sjízdnými, často nesjízdnými, místy Českého lesa a Šumavy. Obtížnost bych srovnal s mílemi, ale tam jsou těžké úseky rozloženy do cca 1650km. Tady to bylo zahuštěné tak, že to bylo občas už za hranou. Nečekal jsem, že mě to tak zničí. Pokud by byla trasa ve stejném duchu delší, tak pochybuji o úspěšném absolvování. Organizátor Standa tam dostal úplně všechno – těžké kopce s náročným terénem, kořeny, kameny, bahno, brody, polomy, křoviska a necesty. Dokonce se mu podařilo objednat i bouřku, naštěstí jen krátkou, jinak bylo počasí excelentní – sluníčko a vedro. Všechno se podepsalo na počtu úspěšných absolventů. Na startu bylo 32 mužů a 6 žen. Pár jich znám z milí. V limitu dojelo pouze 12 mužů, po limitu 1 žena a 4 muži. Ostatní si trať museli zkrátit, nebo to zabalili úplně.

13.6.2017 – Start. Na startu si připadám klasicky jako přestárý outsider. Zabaleno mám dle osvědčeného schématu z milí, pouze jsem vynechal některé zbytečnosti předepsané jako povinné na milích.

Váha vybavení tedy poněkud příznivější – kolo 11,0kg, bagáž na kole 5,0kg, Camelbak na zádech 2,7kg. Všechno váženo bez pití a jídla. Já bohužel mých klasických 85,0kg.

Po startu se všichni zbláznili. Vypálili jako by jeli na krátkou vyjížďku. Trochu se nechám strhnout a držím se těsně za čelní skupinkou. Po 10km je to už roztrhané. Stále nahoru a dolů s jedním krásným brodem. Nechci mít hned mokré tretry, ale u brodu čekají příznivci s dětmi, tak je nesmím zklamat a projíždím ho v plné rychlosti. Terén je hodně kamenitý. Po 57km dojíždím do Trhanova, kde je první možnost jídla. Těsně za první čtyřčlennou skupinou. Bohužel po zavíračce. Vyžebrám alespoň Kofolu, oblékám rukávy a nohavy, připevňuji čelovku a razím dál. V lese zapínám čelovku a zjišťuji, že se podělala. Všichni mi říkali, že první noc se nespí, pokud chci nějaký slušný výsledek. Zkousím chvíli jet s Ludvou a Zdeňkem, ale bez světla to nejde. Dojíždí mě Jirka s Tomášem a říkají ať jedu mezi nimi v jejich světle. Je to ale pěkně o hubu. Jede se hodně těžký kamenitý terén, často se tlačí. Špatně jsem šlápnul potmě na nějaký kámen a podvrtnul jsem si nohu. Nejde to, tak našťvaně o půlnoci končím a usínám pod stromem u hradu Starý Herštejn. Ve spánku mě stále ruší světla projíždějících závodníků. Jsem našťvaný, že mi mizí možnost slušného umístění. Ujel jsem jen 72km, nastoupal 2239m. Čas jízdy byl 17:⁰⁰-24:⁰⁰hod.

14.6.2017 – den druhý. Vstávám ve 4.00hod a ve 4.30vyrážím. Doplnuji vodu z pramene Radbuzy a přemýšlím co

dál. Musím někde sehnat čelovku a máknout, abych dohnal ztrátu. Čekám, že odpoledne bych mohl předjíždět některé noční jezdce. Je to jinak. Už v 5:³⁰ míjím 2 spáče a v 5:⁴⁵ předjíždím pomalejšího jezdce. Zlepšuje mi to náladu, nic není ještě ztraceno. Dojíždím Jitku a dozvídám se od ní o dvou nočních nehodách. Dva kluci se sešli v Domažlické nemocnici na jednom pokoji. Jeden trefil v noci zábradlí a zlomil nebo nalomil si obratel, druhý trefil jelena a jelen souboj vyhrál. Má několikrát zlomenou pánev, krček a nalomenou lopatku.

Byl to Standa, přítel Jitky, takže ta končí a půjčuje mi svou čelovku. Díky Jitko, zachránila jsi mi závod. Jedu přes Pleš. Na Čerchově cca v 10.00 (64.km)dojíždím dalšího borce, pak si užívám úžasný sjezd s kamennými schody. Potřebuji nějaké jídlo, ale všude je ještě zavřeno. Zjišťuji, že sehnat jídlo a pití bude na této akci problém. První možnost jídla byla benzinka v Lískové až na 129.km od startu. Trať se stále motá po hranici, chvíli v Čechách, chvíli v Německu. Na Folmavě si chci dát polévku.

Našel jsem jen vietnamské bistro a dostávám polévku. Pro mě, hrůza. Nudle, různá masa a zelenina, vše zalité horkou vodou (asi z bojleru). K tomu dostávám táč s různými ochucovadly, neboť je to celé bez chuti. Já ale nevím, co tam mám dát. Zlatá česká polévka. Sním asi třetinu a za „pochoutku“ platím stovku. Je horko a celou dobu jsou problémy s vodou. Zlatá Albánie, tam voda teče z každé skály. Tady mi studánky chybí. Přejíždím na delší kus do Německa. Jedu jen podle čáry v navigaci, protože nemám mapu Německa. Strašný výstup na Bogen (1050mm) mimo značenou cestu. Nejdříve tlačení suťoviskem se spoustou popadaných větví k vysílači. Deset dvacetimetových kroků, vydýchat, napít a znovu. Tímto způsobem snad dvě hodiny, voda v Camelbaku vypitá.

Zajímalo by mě, jestli tady někdy někdo šel. Pak příjemná asfaltka stoupající k horní stanici lanovky a po sjezdovce sjezd dolů. Nádherné výhledy, ale brzdom kotouče hoří.

Dole musím kupovat vodu v německé samošce. Návrat do Čech a dlouhá únavná jízda po starých vojenských signálkách. Stále nahoru a dolů mezi 500 a 800mnm. Dojždím kluky, kteří mi svítli první noc, a zvládáme spolu úsek

bez cesty v zarostlé stráni a zvládáme navigační oříšek skrz tunel s potokem pod tratí. Dostáváme se spolu k Brčálníku, kde beru vodu z pramene. Začíná se stmívat, v penzionu Pohádka si dávám s kolegy sekanou s chlebem, pívko a vyrážím dál. Jirka s Tomášem a Zdendou zůstávají na noc v penzionu. Sedlo pod Špičákem, Pancíř, sjezd k Železně Rudě a výjezd do lesa. V dálce vidím světélko. Nějaký Toulal opravuje defekt. Je tam horský potok, je 22:³⁰hod., tak zůstávám na noc. Koupel důležitých partií a příjemná noc pod stromem. Kousek ode mne stále opravuje kolega opravář. Den se mi povedl – ujeto 165km, nastoupáno 4605m a zřejmě

posun v pořadí o nějakých 8 míst. Dnes jsem jen předjížděl, nikdo mě nepředjel.

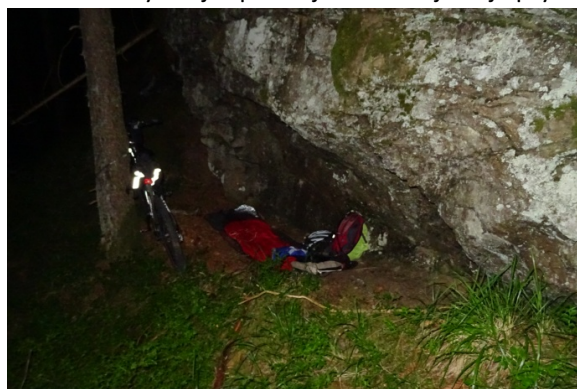
15.6.2017 – den třetí. Vstávám klasicky ve 4.00hod a ve 4.30vyrážím. Jdu kolem spícího kolegy. Prý jel první noc bez spaní. Začínám získávat dojem, že nespát není dobrá taktika. Hodně kluků, co nespali, jsem již předjel. Rozhodl jsem se, že budu pravidelně spát 4 hodiny, tělo si odpočine a bude šlapat lépe. Den začíná tlačení travnatou cestou s polomy na vrch Polom. Potkávám již několikátou lišku a tlustého jezevce. V 5.30 jsem u jezera Laka. Je to nádhera být takhle brzy ráno u krásného jezera. Pak přes Prášily jezerní cestou k Prášilskému jezeru. Začátek dobrý, pak tlačení a nošení kamzičí stezkou přes balvany. Několikrát špatně šlápnu a podvrtnutý kotník z první noci bolí jako čert. Hlasitě nadávám Standovi. Prášilské jezero se ale odměnilo ranní krásou. Po šotolinové cestě vyjíždím na Poledník. Naplánovaná odbočka přes Oblík (1225mnm) mě docela štve. Vynést kolo po šutrech nahoru a snést jinudy dolů. Opět hlasitě nadávám. Zjistil jsem, že mi pomáhá mluvit nahlas. V 9.30 dorážím na Modravu a dávám si vynikající kulajdu v malém bistro. Přes Knížecí pláně a Borovou Ladu přijíždím k brodu přes Vltavský potok. Opaluje se tam mladá rodinka s děckem a se zájmem sledují, co budu dělat. Zouvám boty, brodím bos, ale je to chyba, hrozně to klouže. Podle stop v trávě odhaduji tak 4 lidi přede mnou. Dorážím do Strážného, kde musím do navigace načíst druhou polovinu tratě. Kupuji dvoulitrovou Kofolu a jím těstovinový salát. Den začal tlačení a končí stejně. Horolezení Medvědí stezkou mě ničí. Cesta by byla obtížná i bez kola. V Nové Peci u večere potkávám

Zdendu – zabalil to pro technické problémy na kole. Odjíždím ještě 20km a usínám v lese kus před Kletí. Ujeto 159km, nastoupáno 3208m.

16.6.2017 – den čtvrtý. Večer jsem usnul jen ve spacáku a to se mi nevyplatilo. Po třetí hodině ranní mě probudí hřmění a krápání. Rychle vybaluji žďárák a soukám se do něj. Chci ještě hodinku spát. Jenže začíná pěkná bouřka, tak raději vstávám a rychle balím. Při dobalování už spustil liják. Oblékám pláštěnku a vyrážím ve tmě s čelovkou na cestu uprostřed bouřky. Lije jako z konve, navíc se prodírám vysokou mokrou trávou, takže jsem

totálně promočený. Naštěstí není zima a déšť po hodině přestává. V Kájově u COOPu snídá Jirka. Myslel jsem, že je za mnou, a on mě překvapil vepředu. Odjíždí a snídám já. Při mém odjezdu se pro změnu objevuje Ludva. Včera jsem nepotkal nikoho a dnes je to nějak našlapané. Nekonečný asfaltový výjezd na Kleť mě docela zahřál a krásný obtížný kamenitý sjezd dolů vyloženě potěšil. U studánky dojíždím Jirku a spolu se trmácíme zarostlou strání dolů na cestu. V cíli se dozvídám, že tam trasěři zabloudili a tak to vzali rovnou za nose kolmo na vrstevnice. Dole na cestě se opět rozdělujeme. Každý jede své tempo a já jedu trochu rychleji. Přes několik kopců se dostávám do Lhenic, kde u samoobsluhy obědvají dva Toulalové – Radek s kamarádem. Po informaci, že dál už je možnost jídla až v Prachaticích, se najím také. To samé pak udělá Ludva s Jirkou. Vyrážím za kluky, vidím je v dálce před sebou, jak tlačí dlouhou travnatou stráň. Chci je dojet, tak stráň vyjíždím, ale jsou stále mimo dostřel. Chytám je až v Prachaticích v Pivovaru. Nádherná stylová hospoda uprostřed úžasného historického centra. Kluci obědvají, já jen ochutnám vynikající pivo a jedu. Další jídlo je prý daleko, až za 50km v hospodě Na Hamru. Přichází další Standova

chuťovka – Keltská cesta a hradíště Věneč. Naposledy tudy šli opravdu Keltové a museli být totálně ožralí. Od té doby tady asi nikdo nebyl. Prodírám se křovím a hledám cestu, která není. Mačeta by se mi docela hodila. Cestou předjíždím Zdeňka – má problémy s koleny. On se dostává zase přede mne, když večerím s motorkáři ve vytoužené hospodě Na Hamru. Nejraději bych tam zůstal, je tam prima atmosféra, ale musím dál. Projíždím potmě mezi pastvinami a na poslední chvíli si všimnu, že GPS trasa uhýbá ostře vlevo. Automaticky tam zahnu a najednou ležím na zemi a dostávám elektrickou ránu.

Byl tam ohradník a já se do něj zamotal. Naštěstí to bylo v malé rychlosti. Vzpomněl jsem si na Indiána, který při mílích takto skončil v nemocnici. Další rány dostávám, když kolo vymotávám z přetrženého ohradníku. Mokré rukavice opravdu neizolují. Dostávám se na horolezeckou stezku nad Zlatým Potokem. Tam se opět setkávám se Zdeňkem. Neseme kola, tápeme ve tmě nad strží s potokem a snažíme se tam nespadnout. Je to docela o ústa. Brzy toho mám dost, když se objeví pěkný převis, tak uléhám. Mám strach z deště. Zdeněk pokračuje dál. Dal jsem 150km s převýšením 3881m.

17.6.2017 – den pátý - poslední. Do cíle mi zbývá už jen 82km. Chtěl bych dojet do oběda. Opouštím svůj převis a s úžasem zjišťuji, že horolezecká stezka po 50m končí a pokračuje normální cestou. Trochu mě štve moje noční zbabělost. Nohy už čekají konec, tak se docela snaží valit. Horská Kvilda mě přivítá pěknou zimou a studeným větrem. Opět předjíždím Zdeňka – tentokrát už naposledy. Absolvuji jeden šílený sjezd a s úžasem zjišťuji, že jsem na Antýglu. Čekají mě lesní cesty zpestřené brodem přes Křemelnou. Už se nezouívám, brodím v botech a oblečený.

Voda je do půl stehen a je pěkně studená. Trasa vede po všech možných kopcích, takže se brzy zahřeji. Stále se pohybuji kolem 1000mnm, hora Můstek cca 20km od cíle má dokonce 1235mnm. Čekám, že na konec bude nějaká zrada. Určitě nebude dojezd zadarmo. Není. Přejezdy vysokou travou, cestami rozrytými lesní technikou a mám pocit, že jedu stále do kopce. Ještě 7km před cílem se pohybuji nad 1000mnm, přitom cíl je v necelých 500mnm. Zrada přichází – místo

pěkného sjezdu tlačím kolo v bahně a přenáším popadané stromy. Čvachtám se v bahně, hlídám si bolavý kotník (neuhlídám ho), a je mi už všechno jedno. K závěru mě ani nepřekvapí poslední Standův vtípek – sjezd z cesty loukou k malé kapličky a opětovné vytlačení jinou loukou na stejnou cestu, jen o kousek dál.

Vzdálenost k cíli se zkracuje, postupně klesám a dostavuje se euforie, že bude konec. Vjíždím do cíle ve 12:05 hod.. Poslední den jsem ujel 82km s 1972m převýšením. Vítá mě Jitka a vítěz Tonda. Nechce se mi ani věřit, že jsem dojel jako druhý. Jsem plný dojmů. Musím se najíst, napít, umýt a vyspat, abych byl schopen alespoň chvíli žít večer. Tonda podal neskutečný výkon – dojel již včera v 19:45 hod.. Za celou doby prý spal jen 2:20 hod.. Já bych asi umřel. Postupně dojíždí ostatní. Do večerního limitu 20:00 hod. dojelo 12 kluků. Po limitu, ale s celou trasou dojelo ještě asi 5 Toulalů, z toho jedna žena – Vladka – klobouk dolů. Ostatní z různých důvodů nedojeli. Celkem jsem ujel 628km s převýšením 15905m. Jel jsem sám, s kolegy jsem se pouze potkával. Bylo to výhodné, protože jsem nemusel přizpůsobovat nikomu tempo. Možná jsem někdy působil jako magor, protože jsem se při tom naučil sám sebe nahlas povzbuzovat. Bylo to hodně těžké, dost drsné, ale úžasné. Zážitek nemusí být nutně pozitivní, hlavně když je silný. Budu mít zase na co vzpomínat. Díky kluci a holky.

ŠUMAVSKÝ ŠUMAVOU 2017

Por.	Jméno	Datum	Čas
1.	TONDA KOUTSKÝ	16.6.	19:45
2.	MILAN JÍLEK	17.6.	12:05
3.	ROBERT JIŘÍK	17.6.	12:50
4.	PETR ZÍTEK	17.6.	14:50
5.	Jiří ŠÍP	17.6.	16:00
6.	Tomáš Chleborád	17.6.	17:00
7.	Jakub Vojanický	17.6.	17:00
8.	DAVID ŠÍP	17.6.	17:00
9.	Jiří ŠÍP	17.6.	17:00
10.	Roman Pluhar	17.6.	17:29
11.	Robert Jílek	17.6.	17:35
12.	Tomáš Pavlík	17.6.	18:35
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			

Anton Jílek